

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαιοῦ τῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 34

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 251.)

— Μὲ τὰ τελειότατα μηχανήματα τὰ ὅποια μᾶς ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἐπεχείρησα διατρήσεις εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια ἐνόμισα καταλλήλοτερα. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶνε ἡ σπουδαιότερα ἀπὸ ὅσας ἐπεχειρήσαμεν, διότι ἔως τώρα γνωρίζομεν μόνον τὰ ἐπάνω μέρη τῆς χρυσοφόρου φλεβῆς. Πρόκειται νὰ ἐξακριβώσωμεν κατὰ ποῖαν διεύθυνσιν καὶ εἰς ποῖον βάθος ἐκτείνεται τὸ χρυσοφόρον στρώμα· πρόκειται νὰ τὸ παρακολουθήσωμεν καθ' ὅλας τὰς διακλαδώσεις του, ἀκόμῃ δὲ καὶ νὰ ἐξελέγξωμεν δι' ἄλλων ἐργασιῶν τὴν γεωλογικὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ποσὸν τοῦ πολυτίμου μετάλλου, τὸ ὅποion περιλαμβάνουν οἱ βράχοι. . . Αἱ λοιπὸν δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποκρύψω πλέον· τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μας εἶνε πολὺ ἀνθρακαστικά. . . Ἐν πρώτοις ὡς πρὸς τὴν φλέβα κατέληξα εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι ἔχει ἐλάχιστην ἔκτασιν καὶ ὅτι περιορίζεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λόφου. Δὲν ἐκτείνεται οὔτε κατὰ βάθος οὔτε κατὰ μήκος, καὶ φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἀπόρυσιν μεμονωμένην. Πέραν τῶν γνωστῶν μας ὀδοῶντα μέτρων, παύει τὸ χρυσοφόρον στρώμα καὶ ἀρχίζει βράχος κρητιδώδης.

— Δὲν εἶνε συνήθης εἰς τοιαύτας φλεβὰς ἡ περίπτωσις αὕτη;

— Πολὺ συνήθης δὲν εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Γνωρίζομεν εἰς τὴν μεταλλολογίαν πολλὰ παραδείγματα χρυσοφόρων στρωμάτων, τὰ ὅποια εἶνε σκορπισμένα εἰς διάφορα μέρη ἑνεκα γεωλογικῶν ἀναστατώσεων, ἀλλ' ἐδῶ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. . . Ἐπεχειρήσαμεν διατρήσεις ὅχι μόνον εἰς

τὴν πλευρὰν τοῦ βράχου, ἀλλ' εἰς ὅλην τὴν χώραν. Καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶνε οἰκτρά.

— Ὡς πρὸς τί;

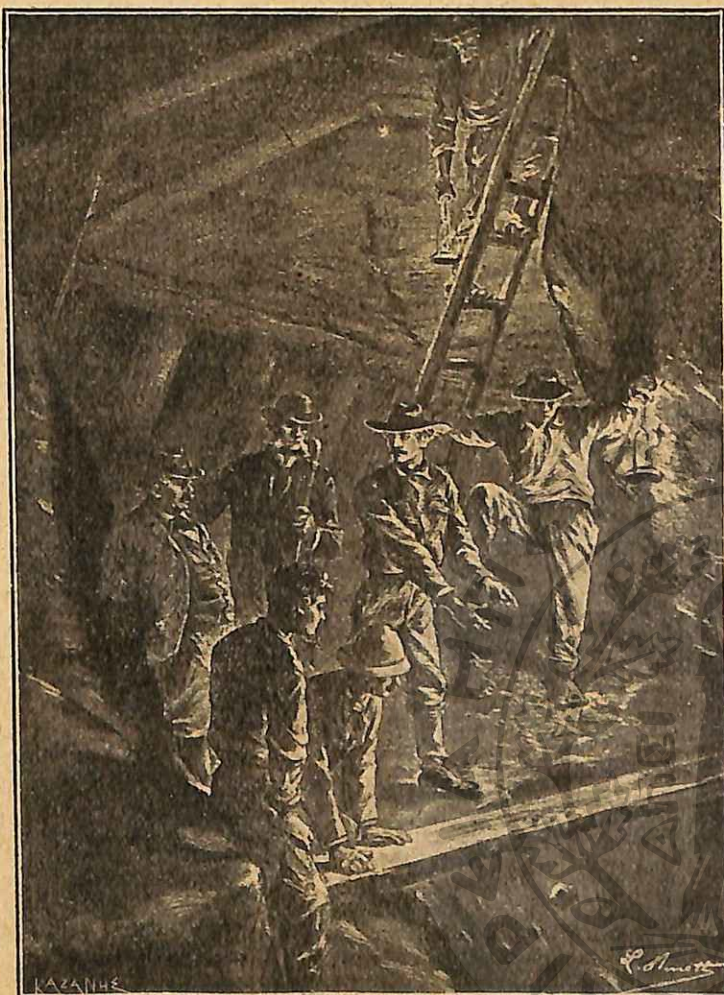
— Εἰς κανὲν μέρος, — ἀπολύτως εἰς κανέν, — δὲν εὗρομεν χρυσοῦχον στρώμα τὸ ὅποion νὰ ἔχη κάποια ἀναλογίαν μὲ τὴν χρυσοφόρον φλέβαν μας· εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπηντήσαμεν σωροὺς εὐκολοτρίτου χρώματος, τὸ ὅποion περιέχει ἐλάχιστον ποσὸν χρυσοῦ· ἀλλ' οἱ σωροὶ αὗτοι ὁμοιάζουν πρὸς ἀποξηρανθεῖσας ἐκβολὰς

δας, αἱ ὅποια προέρχονται ἀπὸ ἀρχαίαν ἐκκαμίνευσιν. . . ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμῃ· εἰς τὰς διατρήσεις, τὰς ὁποίας κάμνομεν, ἀπαντῶμεν στοάς, ἀληθεῖς μεταλλευτικὰς στοάς, αἱ ὅποια εἶνε προφανῶς ἔργα ἀνθρωπίνων χειρῶν.

— Στοάς μεταλλευτικὰς;

— Ναί, αἱ ὅποια εἶνε ἀπέραντοι, ἔχουν μῆκος χιλιομέτρων, καὶ κάποτε διατρυποῦνται ἀπὸ φρέατα, τὰ ὅποια φέρουν εἰς χαμηλότερας στοάς. . . καὶ δὲν ὑπάρχουν μόνον στοαὶ ἀλλὰ καὶ πάροδοι, καὶ διακλαδώσεις, καὶ

φρέατα ἀερισμοῦ, καὶ φρέατα πρὸς ἀντλήσιν νεροῦ μὲ σωλήνας ἀπὸ τοῦβλα, καὶ δεξαμεναί, καὶ ἐρείπια ἀντλιῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλα τὰ ἔχνη ἐκμεταλλεύσεως σοφῆς καὶ κανονικῆς. Τέλος πάντων δὲν μένει πλέον καμμία ἀμφιβολία. Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς ἔδαφος παρθένον, ἀλλ' εἰς παλαιὸν μεταλλεῖον, τὸ ὅποion ἐξεμεταλλεύθησαν μεταλλευταὶ πολὺ ἱκανοὶ καὶ ἐπιδέξιοι. Καὶ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλην τὴν χώραν, εἰς ἔκτασιν εἰκοσιμυλλίων. Κατ' ἀρχὰς ἀμφέβαλα· ἠθέλησα νὰ διατηρήσω κάποιαν ἐλπίδα. Ἐκαμὰ τὰς διατρήσεις μου ὅλον ἐν μακρότερον ἀπὸ τὸ χρυσορυχεῖόν μας· παντοῦ ὅπου ὁ γεωλογικὸς χαρακτήρ τοῦ ἐδάφους μοῦ ἔδιδε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συναντήσω χρυσοφόρον στρώμα, συνήντησα τὸ ἴδιον φαινόμενον, στοάς, φρέατα, σωροὺς σκωρίας καὶ ἐκβολῶν, σημεῖα ἀναντίρρητα ἀρχαίας ἐκμεταλλεύσεως. . . ὁ τόπος ὅλος εἶνε ἀλη-

«Ὁ λόρδος Φατρήλδ καὶ ὁ Χίτζινς ἐνόμισαν καθήκον εἶναι νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας.» (Σελ. 258, στήλ. γ'.)

οινή κυψέλη, σκαμμένη, και αὐλακωμένη εἰς ἀπίστευτα βάθη ἀπὸ γενεᾶς ἀνθρωπίνων ἀσπαλάκων.

— Καὶ ποία εἶνε ἡ γενικὴ διεύθυνσις τῶν στοδῶν τούτων; ἡρώτησεν ὁ Χαρδουῆνος.

— Ἡ διεύθυνσις; Ναί... αἱ στοαὶ ὅλαι διεύθυνονται πρὸς δυσμάς, εἰς τὸν πύργον σας...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!... Αὐτοὶ τὰς ἐκαμανὶ ἀνέκραζεν ὁ Χαρδουῆνος.

— Ποῖοι αὐτοί; ἡρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Οἱ Φοίνικες! Καὶ ἂν παρακολουθήσετε τὰς στοὰς μέχρι τέλους, δάξω στοίχημα τὸ κεφάλι μου ὅτι θὰ φθάσετε εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Γεράρδου! Τώρα ἐξηγουῦνται ὅλοι αὐταὶ αἱ προφυλάξεις τοῦ λαβυρίνθου.

— Αὐτὰ εἰσόδους τῶν ἐργασιῶν εἰς ὀλίγους μόνον μεμνημένους ἐπρεπε νὰ εἶνε γνωστὴ, εἰς τὰς κρίπτας δὲ ἐσώρευον τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους ἀπέσπυν ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς.

— Ἔτσι εἶνε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ τὸ συμπέρασμα σας ἐπικυρόνει ὅλας τὰς ἀνησυχίας μου.

— Τί ἐννοεῖς, Ἑρρίκε; εἶπεν ὁ κ. Μασσαί εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

— Ὅτι τὸ χρυσορυχεῖν μας τὸ ἐξεμεταλλεύθησαν ἄλλοι προηγουμένους, ὅτι ἡ χρυσοφόρος φλέψ εἶνε ἡ μεμονωμένη οὐρὰ τοῦ ἄλλοτε μεταλλεύου.

— Ὅλοι ἐσηκώθησαν ὄρθιοι.

— Ἀλλὰ τότε κατεστράφη ἡ ἐπιχειρήσις!... ἐνέκραζεν ὁ κ. Μασσαί μὲ πνιγμένην φωνήν.

— Ὁ Ἑρρίκος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Κατεστράφη!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχασες καθὲ ἐλπίδα, πιστεύω! ἀνέκραζεν ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος. Φοβεῖσαι μήπως ἐπέλθῃ τὸ δυστύχημα; δὲν ἔχεις ὅμως τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶνε καὶ ἀναπόφευκτον.

— Ἔως τώρα ἀπλῶς τὸ φοβοῦμαι. ἄλλ' οἱ λόγοι τοῦ Χαρδουῆνου ἐπικυρώνουν τοὺς φόβους μου. Ἄν τὸ μεταλλεῖον τοῦτο τὸ ἐξεμεταλλεύθησαν οἱ Φοίνικες, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι δὲν ἀφῆκαν τίποτε!

— Καὶ τί μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἐξήντησαν ὅλον τὸν χρυσόν, τὸν ὁποῖον ἐμπεριείχε;

— Οἱ Φοίνικες ἐγνώριζον ὅλα τὰ μυστικά τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ χρυσοῦ, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος. Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἀντικαθίστα παρ' αὐτοῖς τὴν θεωρητικὴν ἐπιστήμην. Δὲν συνήθιζον νὰ ρίπτουν τὸ πορτοκάλιον πρὶν ἐκθλίψουν τὸν χυμὸν τὸν μέγιστον τῆς τελευταίας σταγόνας. Μόνον ἡ φλούδα θὰ μένῃ ἐδῶ... Ἀ, ἂν αὐτὸ δὲν ἦτο καταστροφὴ διὰ σᾶς, τί ὠραία ἀνακάλυψις θὰ ἦτο! τί ἀνεξάντλητον πηδῖον παρατηρήσεων! Ἀρχαῖον μεταλλεῖον! ἔως τώρα ἦτο ἄγνωστον τέτοιο πρᾶγμα!...

— Ἑρρίκε, εἶπεν αἰφνιδίως ἡ κυρία Μασσαί ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, πρὸ ὀλίγου

ὠμίσεις περὶ καταστροφῆς! καταστροφῆς τίνος;

— Ἐν πρώτοις ἰδικῆς μας, ἐννοεῖται...

— Ἰδικῆς μας ναί, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ὄχι;

— Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἑρρίκος ἐσίωπα!

— Οἱ ἄλλοι... οἱ μέτοχοι τῆς ἐταιρείας δὲν θὰ καταστροφῶν, λέγε, οἱ δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτὴν τὸ χρῆμά των; ἐπανελάθεν ἡ κυρία Μασσαί, σφίγγουσα τὰς δύο χεῖράς της σπασμωδικῶς.

— Οἱ ἄλλοι!... Ἀς τὸ πάρουν καὶ αὐτοὶ ἀπόφασιν ὅπως καὶ ἡμεῖς.

— Ὡς οὐκ, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνη. νὰ μὴ τὸ ἐπιτρέψετε αὐτὸ... Μὴ δεχθῆτε νὰ σᾶς καταρῶνται οἱ δυστυχεῖς ὡς αἰτίους τῆς συμφορᾶς των. Νὰ εὑρετε μέσον νὰ διορθώσετε τὸ πρᾶγμα, νὰ τοὺς ἀποζημιώσετε.

— Μητέρα, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἑρρίκος, δὲν ἐδώκαμεν ἔως τώρα καμμίαν ἀφορμὴν ν' ἀμφιβάλλετε διὰ τὴν τιμιότητά μας.

— Συγχώρησέ με, παιδί μου, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μασσαί, ἀλλὰ οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους εἶπες πρὸ ὀλίγου μ' ἐτάραξαν πολὺ. Ἐπιβεβαιώνουν τοὺς χειροτέρους μου φόβους. Ἀχ! διατί νὰ ἰδρῶθῃ αὐτὴ ἡ ἐταιρεία... Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐκμετάλλευσιν οἰκογενειακῶς, ὅπως εἶχε ἀποφασισθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν!... Τώρα θὰ ἤμειθα ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν λύπην καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ αἶσχος!

— Καταβλήθεισα δὲ ἀπὸ τὴν ιδέαν τῆς ἀτιμώσεως, ἡ ὁποία ἐπεκρέματο ἐπὶ τῶν προσφιλῶν ἐκείνων κεφαλῶν, κατέπεσε μὲ λυγμούς εἰς ἐν χάσιμα.

— Ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ὤρμησαν πρὸς αὐτὴν ἄνεμος καταστροφῆς καὶ πένθους ἐκνευσεν ἐπὶ τῆς ἡσυχίας ἐκείνης κατοικίας.

— Σταθῆτε νὰ ἰδοῦμεν... μὴ χάνωμεν τὸ θάρρος μας, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί προσπαθὼν νὰ κατευάσῃ τὴν μεγάλην του ἀνησυχίαν... εἴσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτησιν τὰ συμπεράσματά σου; ἐπρόσθεσε στραφεὶς πρὸς τὸν υἱόν του.

— Φεῖ! εἰμαι βεβαίωτος! Δὲν εἶχα συλλογισθῇ ὅτι οἱ Φοίνικες εἶχαν ἐκμεταλλεῖν τὸ μεταλλεῖον, ἀλλ' εἶχα σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις ἔγινε, πρὸ πολλοῦ ἢ πρὸ ὀλίγου ἀδιάφορον! χρυσοφόρα στρώματα δὲν εὐρίσκουμεν ἢ μᾶλλον δὲν ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῆς λεπτῆς λωρίδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν χρυσοφόρον φλέβα! κάποιον γεωλογικὸν γεγονός θὰ τὴν ἀπέκρυψε τότε καὶ αὐτὴν καὶ κάποιον βούλημα γῆς τὴν ἐφανέρωσεν ἔπειτα. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐνομίσαμεν ὡς σημεῖον μεγάλων χρυσοφόρων στρωμάτων, εἶνε ἀπλῶς οὐρὰ

μὲ τὰ λείου. Ματαίως ἐξακολουθοῦμεν τὰς ἐρεῦνας, τὰς ἐργασίας μας!...

— Ἀλλὰ δὲν ἐχάθῃ καθὲ ἐλπίς! ἀνέκραζεν ὁ κ. Μασσαί, προσπαθὼν νὰ ἀναλάβῃ θάρρος, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπλανήθημεν ὅλως διόλου. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶνε γεμάτο ἀπὸ χρυσοῦ—τὸ μαρτυροῦν αἱ παραδόσεις, τὰ γεγονότα.— Ἀς μὴ νικηθῶμεν ἀπὸ μίαν ἀπροσδόκητον ἀποτυχίαν! ἀπ' οὗ τὸ μεταλλεῖον τοῦτο εἶνε ἐξηντηγμένον, ἂς ζητήσωμεν ἄλλο.

— Αὐτὸ ἀκριβὲς κάμνω κ' ἐγὼ τρεῖς ἐβδομάδας τώρα. Διότι φαντάζεσθε βέβαια ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ παραδώσω διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως τὰ ὅπλα. Ἀλλ' αἱ ἐρευναί μου ἀπέδωκαν εἰς μάτην. Ἄλλο μεταλλεῖον εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς δὲ μᾶς ἐπρόλαβον πολὺ ἐπιτήδειοι ἄνθρωποι καὶ δὲν θὰ εὐρωμεν τίποτε νὰ μαζεύσωμεν.

— Τίποτε; ἀνέκραξε μὲ ἀγωνίαν ἡ κ. Μασσαί.

— Τίποτε τὸ ὁποῖον ν' ἀξίξῃ τὸν κόπον, ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν ὁ Ἑρρίκος. Δὲν λέγω ὅτι μὲ τὴν ἐπίμονον ἐργασίαν καὶ καρτερίαν δὲν θὰ εἰσπράξωμεν νὰ ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἐκβολὰς μερικὸ πηγάδι χρυσοῦ. Ἀλλὰ τί θὰ εἶνε τοῦτο ἀπέναντι τῶν θαυμαστῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἐφαντάσθημεν καὶ προεξωφλήσαμεν; Ἡ ἐπιχείρησις κατεστράφη. Τώρα μᾶς μένει ν' ἀντιμετωπίσωμεν γενναίως τὴν κατάστασιν καὶ νὰ ἐξελεθῶμεν ἀπ' αὐτὴν μὲ καθαρὰς χεῖρας.

— Αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦλάχιστον θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν; ἡρώτησε τρέμουσα ἡ κ. Μασσαί.

— Θὰ βάλωμεν ὅλα τὰ δυνατά μας, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Ἑρρίκος. Νὰ εἴσθε ἡσυχ, μητέρα, δὲν θὰ ἐβγῶμεν πλούσιοι ἀπὸ μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία θὰ καταστρέψῃ τοὺς μετόχους τῆς ἐταιρείας!

Εἰδοποιήθεντες περὶ τῶν συμβαινόντων, ὁ λόρδος Φαίρφιλντ καὶ ὁ Χίλντς ἐνόμισαν καθήκον των νὰ ἐπισκεφθῶν τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας μὲ τοὺς συντρόφους των. Ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἑρρίκος, τὸ χρυσοφόρον στῶμα ἦτο μεμονωμένον ἀπὸ τὸ ἐν δὲ μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦσαν στοαὶ ἐγκαταλειφθεῖσαι, διότι δὲν ἐδίδον πλέον οὐδὲ κόκκον χρυσοῦ. Ἡ κυψέλη ἦτο ἄδεια καὶ τὸ μέλι εἶχεν ἐξαφανισθῇ, διότι τὸ ἐπήραν αἱ παλαιαὶ μέλισσαι! τίποτε δὲν ἔμεινε διὰ τὰς ἄλλας.

— Ο κ. Μασσαί καὶ ὁ ἱατρὸς ἐρρόνουν ὅτι οἱ Φοίνικες δὲν θὰ εἰργάσθησαν εἰς ὅσον βάθος ἐργάζονται οἱ μηχανικοὶ τῶν ἡμερῶν μας, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ εὐρεθῶν, κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν, ἄλλα χρυσοφόρα στρώματα ἀνεκμεταλλεῦτα ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος ἐξήλειψε μετ' ὀλίγον τὴν ἐλπίδα ταύτην, δίδας φρεσὶν τὰς ὁποίας ὅταν ἐρρί

ΑΛΗΘΗΣ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ

Ὁ Δὸν Γαρσίας Δ', βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ἔζη κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἔπολεμῆσεν ἐπὶ μακρὸν τοὺς Μαυριτανούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κύριοι τῆς Ἰσπανίας ἀπὸ τῆς μάχης τοῦ Ξερές, τῇ 711, καὶ τοὺς κατετρόπωνσεν ἐπανειλημμένως. Οἱ ὑπήκοοι του ἐν τούτοις τὸν εἶχον ἐπωνομάσῃ Τρόμητα (τρεμουλιάρην). Καὶ τῶνόντι, καθὲ φορὰν ποῦ ὠπλίζετο διὰ τὴν μάχην, τὸν κατελάμβανε τρόμος νευρικός, τὸν ὁποῖον τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατανικήσῃ.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ οἱ περιστοιχίζοντες αὐτὸν ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες ἄνδρα τόσον γενναῖον, ὡς τὸν Δὸν Γαρσίαν, νὰ τρέμῃ ὡς ὁ ἔσχατος τῶν δειλῶν.

— Τὸ σῶμά μου τρέμει διὰ τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποῖους ἡ γενναϊότης μου θὰ τὸ ἐκθέσῃ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος Δ', ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐξεφράσθη ποτὲ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅταν, ἐτοιμαζόμενος διὰ μάχην, εἶπε πρὸς τὸν εαυτὸν του:

— Τρέμεις, τρέμεις παλαιοράβαλο! μὰ θὰ ἔτρεμες ἀκόμη περισσότερο, ἂν ἤξευρες ποῦ θὰ σε ὀδηγήσω τώρα!

Αὕτη εἶνε ἡ ἀληθὴς θαυμαστὴ γενναϊότης: τὸ πρὸ οὐ μὲν πνέει ὡς ἡ νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ καταμαρτυρῇ τὴν ἀσθένειαν.

ΤΑΣΕΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 249.)

Εἶνε γνωστὰ ὅμως πολλὰ τοιαῦτα πτώσεις διαττόντων ἀστέρων, προπάντων κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκατονταετηρίδα. Ἡ μάλλον ἰσως ἀξιοσημειώτως παρετήρηθη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 1ης Νοεμβρίου 1799 ὑπὸ τοῦ Οὐμβόλδου, περιτήρησις μου σοφοῦ γερμανοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ περιγραφή εἶνε πραγματικῶς τρομακτικὴ. Εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ δὲν κάμνει λόγον περὶ ἐκατομμυρίων, ἀλλὰ περὶ δισεκατομμυρίων. Ὁ Οὐμβόλδος εὐρίσκει τότε εἰς τὴν Κοιρανίαν τῆς Βενεζουέλας, ἀλλ' ὁ ἐμπρησμός τοῦ οὐρανοῦ ἐγένετο ὁρατός ἀπὸ τὴν Βρασιλίαν μέχρι τῆς Γροιλανδίας.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας μέχρι τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας, ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡρώσεως, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε πύρον χρυσοῦ ἐμπεριείχετο. Μὲ πολλὴν δὲ ἐργασίαν καὶ μὲ πολλὴν οἰκονομίαν θὰ κατάρθωνον ἐπὶ τέλους νὰ πληρώσουν ὡς μέρισμα ἐν τέταρτον ἡ ἡμισὺς ἐκατὸν εἰς τοὺς μετόχους. Ἀλλὰ ποία πραγματικότης, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ὄνειρα!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ὁποῖον εὐρίσκεται ὁλόκληρον κεφάλαιον διὰ τοὺς διαττόντας ἀστέρας, ὅτι 33 ἔτη μετὰ τὸ πυροτέχνημα τοῦ Οὐμβόλδου, κατὰ τὸ 1832, τὴν ἴδιαν νύκτα πάλιν τῆς 1ης Νοεμβρίου, ἡ αὕτη ἱστορία ἐπανεληφθῇ. Ἡ βροχὴ τῶν διαττόντων ἦτο τοιαύτη, ὥστε οἱ ἐργάται ἐφοβήθησαν καὶ ἐφυγον.

Κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος 1833, ἐπανεληφθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ αὐτὸ θέαμα, καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ἀκτῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καὶ διήρκεσεν ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας. Κάποιος ἀστρονόμος τῆς Βοστώνης λέγει, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαττόντων ἐκείνων ἦτο ἴσος πρὸς τὸ ἡμισὺ τῶν νυφάδων, αἵτινες πίπτουσιν εἰς ραχδαῖαν βροχὴν χιόνος.

— Τὸν Νοέμβριον γίνονται πάντοτε αἱ μεγάλαι βροχαὶ τῶν διαττόντων;

— Συνήθως κατὰ πάντα τὰ ἔτη, τὰς νύκτας τὰς προηγούμενας καὶ τὰς ἐπομένας τῆς 1ης Νοεμβρίου, παρατηροῦνται πυκνότεραι πτώσεις διαττόντων παρὰ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐποχὴν, πλην ἐνίοτε περὶ τὴν 29ην Ἰουλίου, ὁπότε ἐπίσης πίπτουν ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ.

— Ἀλλὰ, θεῖσα, πόθεν προέρχονται οἱ διαττόντες καὶ διατὶ βλέπομεν περισσότερους τὴν 29 Ἰουλίου καὶ τὴν 1ην Νοεμβρίου, παρὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους;

— Πόθεν προέρχονται, μικρὲς μου περὶεργε; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀπ' ὅπου καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι πλανῆται, καὶ αὕτη ἡ Γῆ μας. Σύγκεινται δὲ ἀπὸ τὰς αὐτὰς οὐσίας, τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς.

Δὲν εἶνε δὲ δύσκολον νὰ εὐρωμεν διατὶ πίπτουν ἀφθονώτεροι κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμερομηνίας: διότι εἶνε φανερόν ὅτι ἡ Γῆ μας, κατὰ τὸν ἑτήσιον αὐτῆς γύρον περὶ τὸν ἥλιον, κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας περνᾷ ἀπὸ μέρους τοῦ οὐρανοῦ πλουσιώτερα εἰς τοιαῦτα ἀστρίδια. Ἀπ' οὗ δὲ συμβαίνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ εἰσέρχεται ἡ Γῆ εἰς τὸ μέσον ἀναριθμήτου πλήθους διαττόντων, πιθανόν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης νὰ περιστρέφονται περὶ τὸν ἥλιον ὅπως καὶ οἱ ἀληθεῖς πλανῆται, καὶ νὰ σχηματίζουσι δακτύλιον ὁμοῖον πρὸς τὸν δακτύλιον τῆς στρατιᾶς τῶν μικρῶν πλανητῶν. Ὁ δακτύλιος οὗτος πλησιάζει τὴν τροχίαν τῆς Γῆς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ ἐπιμνηστικῶς πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο! εἶνε δὲ πολὺ πιθανὸν ἡ ἀστρική αὕτη κίνησις νὰ εἶνε συνηθροισμένη κατὰ μέρη εἰς παχέα σύννεφα, τὰ ὁποῖα κάμνουν ἐπίσης τὸν γύρον των, καὶ ὁσάκις ἡ Γῆ μας πλησιάζει τὸν δακτύλιον τούτων ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν τὰ σύννεφα αὐτά, γίνεται ἡ βροχὴ τῶν διαττόντων ὅπως κατὰ τὸ 1799 καὶ τὸ 1833.

— Ὡς Νίτσα μου, πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅλα αὐτὰ τὰ

πράγματα, χωρίς να του τὰ μάθουν; ..
 'Από όσα όμως μου είπες, κάτι μου φαίνεται παράδοξον· θά με είπης πάλιν περιέργον, αλλά τί να γίνη;

Πώς κατώρθωσαν να μάθουν, ότι οι διάττοντες αποτελούνται από τὰς αὐτὰς οὐσίας με τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς; Μοῦ φαίνεται ότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐταξεύ-
 δευσαν ἐκεῖ διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσουν.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο πρᾶγματι δύσκολον· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ διὰ νὰ τοὺς ἴδουν, ἀφοῦ ὑπάρχει

ν' ἀντιστῇ καὶ θὰ ἐπιπτεν ὅπως τὸ μῆλον τοῦ Νεύτωνος τὸ 1666. Μα-
 κράν τότε ἀπὸ τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν κακὴν ἐκείνην στιγμήν θὰ ἦσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Σελήνης! 'Αλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη, τὰ ὅποια θὰ εἶ-
 χον τὸν ἀντίκτυπον, δὲν θὰ εὐρίσκετο κανεὶς εἰς καλλιτέραν θέσιν· μία τοιαύ-
 τη συνάντησις θὰ ὑπερέβαινε πολὺ ὡς πρὸς τὴν καταστροφὴν, τὴν σύγκρουσιν δύο ἀμαξοστοιχιῶν.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ

συμβῇ τοιοῦτον δυ-
 στύχημα. Ἡ Σε-
 λήνη μας ὁμοιάζει με τὰ φρόνιμα καὶ εὐτακτα παιδιὰ, καὶ δὲν κάμνει ποτὲ ἀνοησίας, ἀλλὰ κινεῖται πάντοτε ἐπὶ τῆς τροχιάς της, ἡ ὁποία εἶνε καλῶς ὁρισμένη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀπομα-
 κρύνεται, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκεται πάντοτε εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φοβεράν κυράν της. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς πλάνητας διάττοντας, οἱ ὁποῖοι τρέχουν ὡς πλανόδιοι εἰς τὸν δακτύλιόν των· αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς διαρκὴ κίνδυνον νὰ συλληφθῶσιν. Ὁ-
 σάν τις ἀπὸ τὰς ἀστέρας ἢ τῆς Γῆ κατὰ τὸν δρόμον της πλησιάσῃ περισ-
 σότερον κάποιον ἐξ αὐτῶν, τὸν συλ-
 λαμβάνει εἰς τὰ πετακτὰ, ὅπως ἡ χελιδὼν τὰ ἐντο-

Βροχὴ διαττόντων ἀστέρων.

κάποιοι μεσίτης, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ἀρπάξῃ κατὰ τὴν διάβασιν των καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὰς χεῖράς μας, ὅπως τοὺς ἐξετάσωμεν με τὴν ἡσυχίαν μας. Ὁ μεσίτης αὐτὸς εἶνε ἡ Γῆ μας.

— Τί είπες; ἡ Γῆ;

— Ναι ἡ Γῆ. Γνωρίζεις ότι πάντα τὰ σώματα ἔλκουσιν ἀλλήλα, ἕκαστον μετὰ δυνάμεως τόσο μεγαλητέρας ὅσον περισσοτέραν μάζαν ἔχει, καὶ ότι ἡ δύ-
 ναμις αὕτη ἐλαττοῦται ὅσον ἡ ἀπόστασις αὐξάνεται. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι ἡ Σε-
 λήνη ἐπλησίαζε πάρα πολὺ εἰς τὴν Γῆν, ἡ μεγάλη μάζα τῆς Γῆς μας θὰ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν τὴν Σελήνην τόσο πολὺ, ὥστε αὕτη ἐπὶ τέλους δὲν θὰ ἠδύνατο

μα, καὶ ὁ δυστυχὴς διάττων πίπτει ἀπὸ τὰ ὕψη, εἰς τὰ ὅποια ἐλευθέρως ἔ-
 τρεχε, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον του εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν μας, ὅπου δὲν δια-
 τηρεῖται ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἀναφλέγεται. Ὅσον δὲ πλησιέστερος πρὸς τὴν Γῆν εἶνε, τόσο ὁ πελώριος ὄγκος αὐτῆς σύ-
 ρει αὐτὸν μετὰ μεγαλητέρας δυνάμεως· ἐκείνη δὲ ἡ δύναμις, ἡ ὁποία προηγου-
 μένως τὸν ὠδῆγει εἰς τὰς οὐρανίας χῶ-
 ρας, εἶνε τώρα πλέον ἀνίκανος ν' ἀν-
 τιπαλαίσῃ πρὸς τὴν ἀδυσώπητον ἐλξιν τῆς Γῆς. Καί, χαῖρε πλέον διὰ τὸν δι-
 ᾶττοντα, οὐρανία ζωὴ! Ἐὰν δὲ συμβῇ ὁ διάττων νὰ εἶνε ἀρκετὰ ὀγκώδης, δὲν ἀναφλέγεται ἀλλὰ πίπτει εἰς τὴν γῆν

ὡς λίθος σφενδονισθεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Ὡς θεῖσσα, πόσον εἶσαι σήμερον ποιητικὴ! Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ότι πί-
 πουν λίθοι ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

— Καὶ βέβαια· ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκ-
 πληττεσθῇ ἂν γνωρίζωμεν πῶς εἶνε κα-
 τεσκευασμένοι οἱ διάττοντες, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐνίοτε φθάνουν μέχρις ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς τὸ εἰπουν, ἡμεῖς δὲ ἀρκεῖ νὰ κύφωμεν διὰ νὰ τοὺς συλλεξώμεν.

— Νὰ τοὺς συλλεξώμεν; Δὲν κα-
 ταλαμβάνω τίποτε. Τί ἀστρα εἶνε αὐτά, ἀφοῦ τὰ μαζεύωμεν ἀπὸ τὴν γῆν.

— Ὡς εἶνε μικρὰ τεμάχια αὐτὰ τὰ ὁ-
 ποῖα μαζεύωμεν. 'Αλλ' ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ δι' αὐτὰ καὶ διὰ τοῦτο ἂς τὰ ἀφήσωμεν δι' αὐρίον. 'Εχεις περιέρ-
 γειαν νὰ τ' ἀκούσης;

— Βεβαίωτατα· οὐδέποτε μοῦ διηγῇ-
 θης τερπνότερα πρᾶγματα. Μόνον προ-
 ηγουμένως θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω κατ' ἑ-
 πὼς ὀνομάζουν αὐτὰ τὰ τεμάχια ποὺ πί-
 πουν εἰς τὴν γῆν;

— 'Αεθολίθους, δηλαδὴ λίθους πί-
 πτοντας ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἢ οὐρανοπετεῖς λίθους, πίπτοντας δηλαδὴ ἀπὸ τὸν οὐ-
 ρανόν.

— Αὐτὸ μοῦ ἀρέσει περισσότερον, λί-
 θοι πίπτοντες ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— 'Ες αὐρίον λοιπόν. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΒΟΛΙΔΑΕ

« Θέλεις λοιπὸν σήμερον νὰ σοῦ ὁ-
 μιλήσω διὰ τοὺς αερολίθους, τοὺς πί-
 πτοντας ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

— Ναι, Νίτσα μου, εἶσαι πολὺ ὑπο-
 χρεωτικὴ. Εἶνε ὅμως βέβαιον ότι πίπτουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

— Βεβαίωτατον. Τοὺς εἶδον νὰ πί-
 πουν, καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἀλλὰ χιλιάδες καθ' ὅ-
 λας τὰς ἱστορικὰς ἐποχάς. Καὶ οἱ ἱστο-
 ρικοὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ οἱ χρονογρά-
 φοι τοῦ μεσαίωνα καὶ οἱ ἀπὸ τὸν 1800
 αἰῶνός· οἱ δὲ Κινέζοι, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδου-
 ναι εἰς αὐτοὺς ἐπιδράσιν ἐπὶ τῶν γε-
 γονότων τῆς χώρας των, συντάσσουσιν μετὰ
 μεγάλης προσοχῆς καταλόγους, τοὺς
 ὁποῖους διαφυλάττουσιν. Ὁ 'Αρσενὸς εἰς

τὴν Δ' η' μὲ δ' η' Ἀστρονομία ν
 του ἀναφέρει ἐξήκοντα τέσσαρας περι-
 πτώσεις, παρατηρηθείσας ἀπὸ τοῦ 1800
 μέχρι τοῦ 1825, δηλαδὴ εἰς τέταρτον
 αἰῶνος, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔμαθεν. Αὐτὸ
 ἀρκεῖ διὰ νὰ λάβῃς ἰδέαν πόσοι θὰ ἔπε-
 σαν ἀφόδου ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς
 γῆς καὶ ἀκόμη πρὶν, διότι δὲν πιστεύω
 νὰ νομίζῃς ότι οἱ πλάνητες τοῦ οὐρανοῦ
 περιέμενον τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς γῆς
 διὰ νὰ συλληφθῶσιν παρ' αὐτῆς, ἀφ' οὗ
 καὶ ἡ ἐλκτική δύναμις της δὲν περιέ-
 μενε τὴν ἀφίξίν μας.

Θὰ σοῦ ἀναφέρω ὅμως δύο μόνον
 παραδείγματα, τὰ ὅποια ἐξέλεξα μετὰ
 πολλῶν, ἐπειδὴ εἶνε ἱστορικά.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΟΚΝΗΡΟΣ

Φθάνουν εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ τότε μόνον ὁ Φασουλάκης ἀποφασίζει νὰ σωπάσῃ. Νὰ ὁ κύρ Δάσκαλος. Τὸν ντρέπεται καὶ τὸν φοβᾶται λιγάκι.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; τὸν ἐρωτᾷ ὁ κύρ Δάσκαλος.

— Φασουλάκης Φασουλῆ Φασουλίδης!

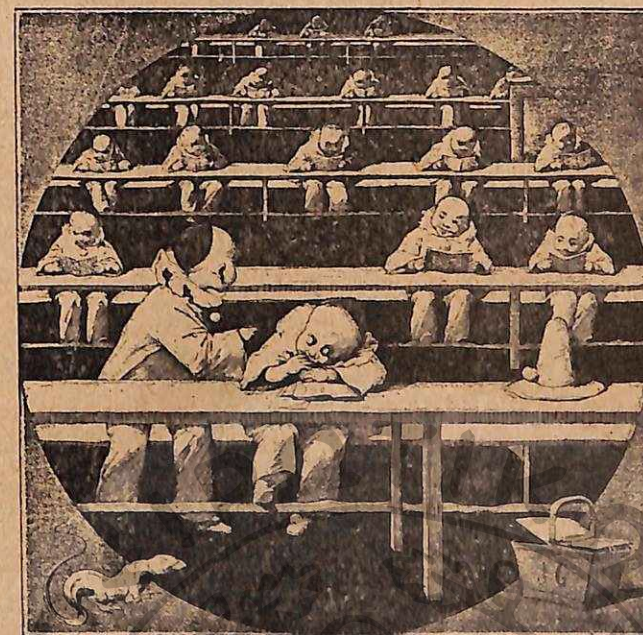
— Πολὺ καλὰ. Ἀμὴ γιατί εἶσαι ἐτοίς κόκκινος; Ἐκλαιγες;

— Δάσκαλε, φωνάζουν οἱ Φασουλάκιδες, δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ!

— Δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ; ! λέγει ὁ κύρ Δάσκαλος. Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Καὶ γιατί; Ποιὸ καλὸ παιδί δὲν θέλει νὰ πάγῃ 'στὸ Σχολεῖο; . . .

Ἐλα, κάθησε, Φασουλάκη Φασουλῆ, καὶ προσπάθησε νὰ εἶσαι ἐπιμελής.

Ὁ Φασουλάκης κάθεται ἔμπρὸς—ἔμπρὸς εἰς τὸ πρῶτο θρανίον. Ἀλλὰ

δὲν προέχει, δὲν ἀκούει τὸ Δάσκαλο, δὲν μελετᾷ τὸ μάθημά του. Εἶνε σὰν ἀφρημένος, κυττάζει τὰς μυῖγες ποὺ πετοῦν, θυμᾶται τὸ σπιτί του, τὸν κῆπόν του, καὶ 'στὸ τέλος γέρνει ἐπάνω 'στὸ βιβλίον του καὶ κοιμάται, ὅπως τὸν βλέπετε.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες εἶνε ἐπιμελεῖς καὶ μαθαίνουν λαμπρὰ τὸ μά-
 θημά των. Τὸ βράδυ, ἅμα θὰ γυρίσουν 'στὸ σπιτί, ὁ μπαμπᾶς θὰ τοὺς πᾶ-
 ρῃ 'εὐχὰς γονατὰ του καὶ ἡ μαμμὰ θὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ τοὺς φιλή-
 σῃ. Ἀλλὰ μετὰ τὸ μικρὸ Φασουλάκη οὔτε ὁ κύριος Φασουλῆς θὰ παῖξῃ, οὔ-
 τε ἡ κυρία Φασουλίνα· γιατί ὁ μικρὸς Φασουλάκης δὲν ἔμαθε τὸ μάθημά
 του, καὶ ἐπρωτὶ μὴς νὰ κάμῃ τὸ βιβλίον του προσκεφάλιν καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Θὰ μοῦ πῇτε: Καὶ ὁ Δάσκαλος δὲν τὸν ἐμάλωσε;

Τὸν ἐμάλωσε καὶ πολὺ μάλιστα.

— Πρόσεχε, Φασουλάκη Φασουλῆ! τοῦ ἐφώνασε κάθε τόσο. Ἐ, Φα-
 σουλίδη, μὴν κοιμᾶσαι! Ὅποιος κοιμᾶται δὲν εἶνε ἐκτενός!

Ὁ Φασουλάκης ξυπνοῦσε γιὰ μιά στιγμή, ἀλλὰ ἐπειτα τὰ ἴδια καὶ χει-
 ρότερα· τὸ γουδί τὸ γουδοῦχρί!

Στὸ τέλος ὁ Δάσκαλος ἔπαυσε νὰ του φωνάζῃ.

— Αὐτὸς, εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του, φαίνεται φύσει τεμπέλης, ὁκνηρὸς,
 ὑπαρᾶς. Νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τὴ μαύρη ἀλήθεια, εἶνε μικρὸς ἀκόμα. Γιὰ
 νὰ ἴδωμε· μπορεῖ μετὰ τὸν καιρὸ νὰ διορθωθῇ. Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

